



கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

சுமங்கலி பார்
சுமங்கலி மலர் சிபார்

சிறுவர் கதைகள்

Discarded
Nallur Branch Library



2003
—
62.

வினாயகர் சிவன்
சுந்தரம் மலர் நியமனம்

சிறுவர் கதைகள்

பொது சன
யாழ்ப்பாணம்
நல்லூர் ஒள நூலகம்

தொகுதி - 24 DEC 1997

வினாயகர் சிவன்

யாழ்ப்பாணம்

சிறுவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுவல்ல
பதினைந்து சிறுகதைகள் இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன.

ஆக்கம் :

இலக்கியவித்தகர்

கவிஞர் .த. துரைசிங்கம் B.A (Hons), Dip. in - Ed



Discarded
Nallur Branch-Library
வெளியீடு :

நிலாபதிப்பகம்,

7, முதலியார் ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1992.

12230விலை : ரூபா

வாசியுங்கள்!



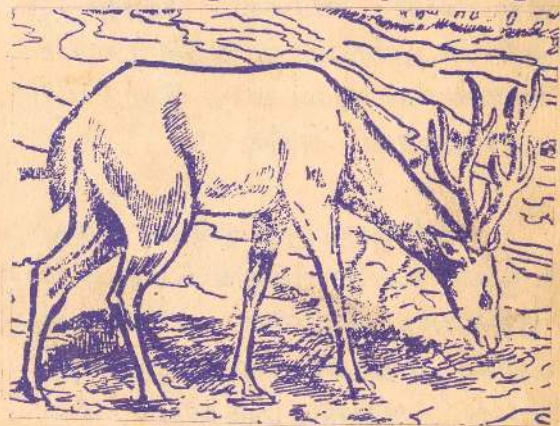
பாலர் துமிழ்



புறப்பட்டது. அவ் வேளையில்
மான் ஒன்று தூரத்திற்
செல்வதைக் கண்டது.
முயலை விட மான் வயிற்றுப்
பசியைப் போக்குதற்குப்
பெரிதும் உதவும் என்று
சிங்கம் எண்ணியது. உடனே
மாணைப் பிடிப்பதற்காக ஓடத்
தொடங்கியது. மான் ஓட்டம்
பிடித்தது. சிங்கத்தால்
அதனைப் பிடிக்க முடிய
வில்லை. மான் தப்பிச் சென்று
விட்டது.

“சரி போகட்டும்,
முயலையாவது பிடித்து

உண்போம்” என்று சிங்கம்
கூறிக் கொண்டு பற்றை
யடிக்குச் சென்றது. அங்கே
முயலைக் காணவில்லை.
சிங்கம் மாணைப்
பிடிப்பதற்காக ஓடிய சத்தம்
கேட்டு முயல் விழித்துக்
கொண்டது. அது
தப்பினோம், பிழைத்தோம்
என்று ஓட்டம்பிடித்துவிட்டது.
பற்றையடியில் முயலைக்
காணாது சிங்கம் பெரும்
ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியது.



“கைக்கு எட்டியது
வாய்க்கு எட்டவில்லை”
என்பதைப் போல இலகுவில்
பிடித்துண்ணக் கூடிய

முயலைப் பிடிக்காமல்
மானைப் பிடிக்க ஆசைப்
பட்டேன். கடைசியில்
இரண்டுமே கிடைக்கவில்லை.

எனக்கு இதுவும் வேண்டும்.
இன்னமும் வேண்டும்” என்று
தன்னைத்தானே நொந்து
கொண்டது சிங்கம்.

“கிடைப்பதைக் கொண்டு திருப்தி கொள்ளவே
ண்டும் பேராசை கூடாது.”

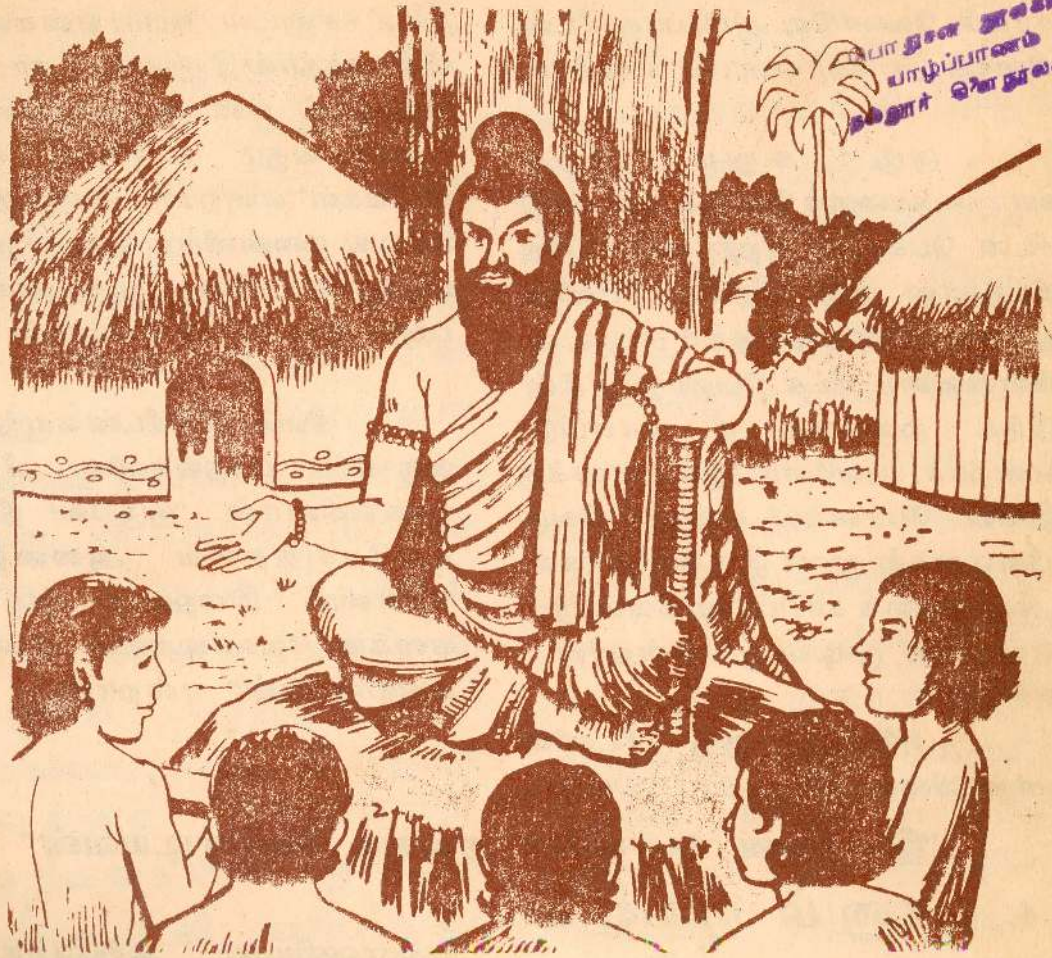
3. எனக்கு வேண்டியவன்!

“இறைவா! அனைத்தையும்
படைத்தவன் நீயே. எல்லாச்
செயல்களையும் நீயே செய்கிறாய்;
நீயன்றி எதுவுமே நடப்பதில்லை.
நீயே எனக்கு மிகவும் வேண்டியவன்.
இந்த வீடு, வாசல், உற்றார்,
உறவினர், நண்பர்கள், இந்த உலகம்
எல்லாம் உன்னுடையதே. இதுதான்
உண்மையான அறிவு.”

இவ்வாறு குரு ஒருவர் தமது
சீடருக்கு உபதேசித்துக் கொண்டு
இருந்தார். குருவின் உபதேசம்
சீடனின் சிந்தனையைத் தூண்டி
விட்டது. அவன் குருவிடம் சில
வினாக்களைக் கேட்கத்
தொடங்கினான். குரு மீண்டும்
சொன்னார். “சீடனே! இறைவன்
ஒருவனே எனக்கு மிகவும்
வேண்டியவன். மற்ற எவரும்

வேண்டியவர்கள் அல்லர். இந்த
உண்மையை மறவாதே” என்றார்.
ஆனால் சீடனோ “குருவே! நீங்கள்
சொல்வதை என்னால் ஏற்கமுடிய
வில்லை. எந்தாயும், மனைவியும்,
சுற்றத்தாரும் என்னை நன்கு
கவனித்துக் கொள்கின்றனர். ஒரு
நிமிடம் கூட அவர்களைக் காணா
விட்டால் உலகமே எனக்கு
இருண்டு விடுகிறது. என்மேல்
அவர்களுக்கு அத்தனைப் பேரன்பு
உண்டு.” என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் குரு
புன்னகை புரிந்தார். “சீடனே! நீ
கூறுவதைக் கேட்க எனக்கு
வியப்பாக இருக்கிறது. உனக்கு
உண்மையை உணர்த்த
விரும்புகிறேன். நான் கூறுகிறபடி
நடந்து கொள். இதோ! இந்த



மாத்திரைகளைக் கொண்டு வீடு செல். அங்கு இதைச் சாப்பிடு. இறந்தவன் போன்ற நிலை ஏற்படும். அதற்குள் உனக்கு உண்மை உலகைக் காட்டுவேன்” என்றார்.

குரு கூறியபடியே சீடனும் வீட்டுக்குச் சென்று மாத்திரைகளை உண்டான். இறந்தவன் போலானான்.

வீட்டில் உள்ளார் அனைவரும் அழுது புலம்பினார்கள். அவ் வேளையில் குரு சீடன் வீட்டுக்கு வந்தார். சீடனின் உறவினர்களை அழைத்தார். “கண் கலங்காதீர்கள்! கவலைப்படாதீர்கள் !! இவனைப் பிழைக்க வைக்கும் மருந்து என்னிடம் இருக்கிறது. ஆனால் அம் மருந்தை உங்களில் ஒருவர்

சாப்பிடவேண்டும். அப்போது சீடன் பிழைத்துக் கொள்வான்” என்றார்.

குரு கூறும் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு சீடன் பேசாமல் இறந்தவன் போற்கிடந்தான். குரு முதலில் சீடனின் தாயை அழைத்தார். “உன் பிள்ளையை மீட்க வேண்டுமாயின் இந்த மருந்தை நீ சாப்பிடு” என்றார். அவளோ, “ஐயா! எனக்கு இவன் போனால் என்ன? வேறு பிள்ளைகள் முவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். என்னால் முடியாது” என்றாள்.

அடுத்துக் குரு சீடனின் மனைவியைப் பார்த்தார். அவளும்

“இறைவன் ஒரு வனே நமக்கு வேண்டியவன்”

4. மானும் முயலும்.

புள்ளிமான் ஒன்று காட்டிலே வசித்து வந்தது. அது உடல் பருத்துக் கொழுத்து இருந்ததினால் தான் பெரிய பலசாலி என்றும் ஏனைய மிருகங்கள் வலிமை குறைந்தவை என்றும்

துணிச்சலுடன் “ஐயா! என்கணவர் விதிவசத்தால் இறந்துவிட்டார். நான் இறந்தால் என் குழந்தைகள் கதி என்னாவது? என்னை விட்டு விடுங்கள்” என்றாள். பெற்ற தாயும், கட்டிய மனைவியும் இவ்வாறு கூறி மறுத்துவிட்ட பின்பு சுற்றத்தவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

திடீரெனச் சீடன் எழுந்தான். குருவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். “குருவே! நீங்கள் உபதேசித்தவை அனைத்தும் உண்மை. இறைவன் ஒருவனே எனக்கு வேண்டியவன் என்பதை உணர்ந்தேன்” என்றான்.

எண்ணியது. தற்பெருமை கொண்டது.

ஒரு நாள் சிறிய முயல் ஒன்று அந்தப் பக்கமாகத் துள்ளிக் குதித்து வந்தது. அதைக் கண்டதும் மானுக்குக் கோபம் உண்டானது. “ஏ !

அற்ப முயலே. நான் ஒரு பெரிய வல்லமை படைத்தவன் இருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? என் முன்னிலையில் துள்ளிக் குதிக்கிறாயா? உனக்கு அவ்வளவு துணிச்சல் வந்துவிட்டதா? இதோபார்! உன்னை என்ன செய்கிறேன்” என்று மிரட்டியது. மானின் பயங்கரக் குரலைக் கேட்ட முயல் அஞ்சி நடுங்கியது. மாணப் பார்த்து “ஐயா! உங்களைப் பற்றி இதுவரை எனக்குத் தெரியாது. எந்தவகையில் நீங்கள் வலிமைசாலி என்பதைச் சொல்லுங்கள். நான் அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்” என்று கூறியது.

“என்ன? என்னைப்பற்றி இதுவரை நீ அறியவில்லையா? சொல்கிறேன் கேள். என் கொம்புகளைப் பார். இவை

எதிரிகள் என் எதிரில் வந்தால் குத்திக் கிழிக்கும். என் கால்களைப் பார். காற்றிலும் வேகமாக ஓடும் சக்தி இவற்றுக்கு உண்டு. இதைவிட என் வீரத்திற்கு வேறும் சான்று வேண்டுமா? என்று பெமையுடன் மான் கூறியது.

அவ்வளையில் தொலைவில் வேட்டை நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவ்வளவுதான்! மான் மிரள மிரள விழித்தது. முன்னும் பின்னும் பார்த்தது. அதன் உடல் பயத்தால் நடுங்கத் தொடங்கியது. மறுகணம் ஒரே பாய்ச்சலில் அந்த இடத்தைவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தது.

மான் ஓடுவதைப் பார்த்து முயல் ஏளனமாகச் சிரித்தது. “கேவலம் தனது தகுதிகள் பற்றி வீரம் பேசிய



மான் கோழை போல் ஓட்டம்
பிடிக்கிறதே. இதன் வீரம்
இவ்வளவுதானா? பெரிய
கொம்புகளும் நீண்ட
கால்களும் இருந்து என்ன

பயன்? இதற்குச் சிறிது கூட
மனதில் உறுதியில்லையே!
என்று கூறியவாறு முயல்
சென்றது.

“தற்பெருமை பேசும் கோழைகள்
ஆபத்து என்றதும் ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள்”.

5 அவரிடம் வாங்கிக் கொள்!

முதாரிலே முத்தையா
என்னும் பெயருடைய பெரியவர்
ஒருவர் இருந்தார். அவர் நகைச்
சுவையாகப் பேசுவார்.
மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைக்கும்
செயல்களையும் செய்வார். ஒரு
நாள் முத்தையா வீதியில் நடந்து
சென்று கொண்டிருந்தார்.
அப்போது அவரின் பின்னே வந்து
கொண்டிருந்த ஒருவர் அவரது
தலையில் பலமாகத் தட்டினார்.

முத்தையா திடுக்கிட்டுத்
திரும்பிப் பார்த்தார். அவரது முகம்
கோபத்தாற் சிவந்தது. இதனைக்
கண்டதும் தலையிற் தட்டியவர்
“மன்னிக்க வேண்டும், உங்களை
என் நண்பர் கந்தையா என்று
நினைத்துத் தவறாகத் தட்டி
விட்டேன்” என்றார்.

ஆனால் முத்தையாவின்
கோபம் அடங்கவில்லை. “நீங்கள்



எப்படி என் தலையில் அடிக்கலாம்? வாருங்கள் இணக்க மன்றுக்கு" என்று கூறி அவ்வூர் இணக்க மன்றுக்கு அழைத்துப் போனார். இணக்கமன்றின் தலைவருக்குக் குற்றவாளியை நன்கு தெரியும்.

அவர் முத்தையாவைப் பார்த்து "உங்கள் தலையில் இவர் தட்டியது தவறுதான். அந்தக் குற்றத்திற்காக இவர் உங்களுக்கு ஜம்பது ரூபா அபராதமாகக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று உத்தர விடுகிறேன்." என்றார்.

குற்றவாளியிடம் குற்றப் பணம் கொடுக்க அப்போது காச இல்லை. "இதோ! வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறி விட்டு முத்தையாவை அங்கு நிற்குமாறு சொல்லிச் சென்றார்.

வெகு நேரம் சென்றும் அவர் திரும்பவில்லை. முத்தையாவும் காத்திருந்து அலுத்துப் போனார். திடீரென அவர் இணக்கமன்றின் தலைவருக்கு அருகிற் போனார். 'பட்'டென்று அவர் தலையில் ஓர்

அடி கொடுத்தார். திகைத்துப் போனார் இணக்கமன்றின் தலைவர்.

ஐயா! எனக்கு நேரமாகி விட்டது. இப்பொழுது நான் செய்த குற்றத்திற்காக நான் உங்களுக்கு ஐம்பது ரூபா அபராதம் தர வேண்டும் அல்லவா? அதைச் சற்று முன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாரே. அவரிடம் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். நான் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு விரைந்து நடந்தார் முத்தையா.

6. முதலில் உன் கையை நீட்டு.

கோபாலன் பதினைந்து வயது இளைஞன். அவனுக்கு நீந்தத்தொரியாது. ஒரு நாள் அவன் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் போது கால் தவறிக் கிணற்றினுள் வீழ்ந்து விட்டான். தண்ணீருக்கு மேல் வந்த அவன் "ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கூக்குரலிட்டான்.

அவனது கூக்குரலைக் கேட்ட அயலவர் பலர் கிணற்றைச் சுற்றிக் கூடிவிட்டனர். அவர்களுள் ஒரு வன் எப்படியாவது நீரில் தத்தளிப்பவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

அவன் கிணற்றுக் கட்டில் இருந்து கொண்டு நீரில் தத்தளிக்கும் கோபாலனைப் பார்த்து "உன் கையை நீட்டு, உன் கையை நீட்டு" என்று கத்தினான். ஆனால் நீரில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த கோபாலனோ கையை நீட்ட வில்லை. அவன் தனது கைகளால் நீரை அடித்தபடி உயிருக்குப் போராடிய வண்ணமிருந்தான். கிணற்றுக் கட்டில் இருந்தவன் மீண்டும் அவனை நோக்கி "உன் கையை நீட்டு. நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்" என்று சொன்னான்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் வயோதிபர் ஒருவர். அவர் கரையில் நின்று கையை நீட்டுமாறு கத்துபவனைப் பார்த்து “நீ உண்மையிலேயே அவனைக் காப்பாற்ற நினைத்தால் முதலில் உன் கையை நீட்டி அவன் கையைப் பிடித்து வெளியே இழு. அதைவிடுத்து நீ எத்தனை முறை கத்தினாலும் அவன் தன் கையை நீட்டப் போவதில்லை.” என்றார்.

உணர்ந்த அவன் தன் கையை நீட்டி நீரில் தத்தளித்தவனது கையைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே தூக்கி அவன் உயிரைக் காப்பாற்றினான்.

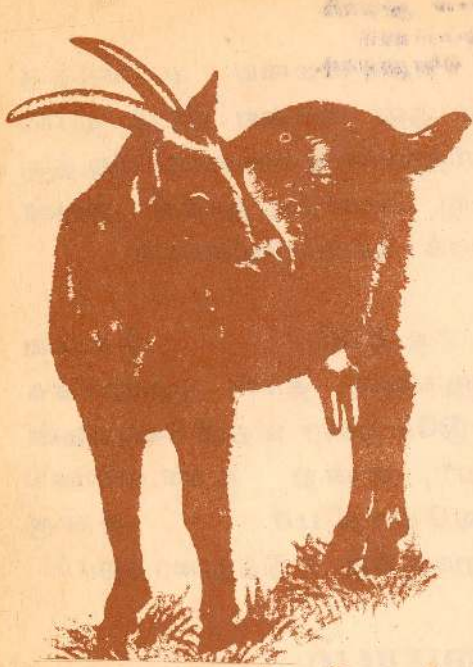
“உதவி செய்ய எண்ணுபவன் தான் முயற்சிக்க வேண்டுமே தவிர உதவி கேட்பவன் அல்ல” என்ற உண்மையை அவ்வயோதிபர் அங்கு நின்றோருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

7. ஆடும குதிரையும்

ஆடு ஒன்று புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் குதிரை ஒன்று அவ்வழியால் வந்து கொண்டிருந்தது. அலங்காரம் செய்துவிடப்பட்ட அக் குதிரையைக் கண்டதும் ஆடு சற்றுச் சிந்தித்தது. என்ன அழகு! குதிரை எங்கு செல்கிறதோ? கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று எண்ணியது.

“குதிரையாரே! எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறீர்? என்று ஆடு கேட்டது. அதற்குக் குதிரை “நான் யுத்த களத்திற்குச் செல்கிறேன்” என்று பதில் கூறியது. உடனே ஆடு ஏளனமாகச் சிரித்தது.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று குதிரை கேட்டது. “யுத்த களத்தில் உயிரைப் பலி கொடுப்பதற்கு இவ்வளவு



அவசரமாகப் போகிறாயே என்பதை நினைத்துத்தான் சிரிக்கிறேன்” என்று ஆடு பதில் கூறியது. குதிரைக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அது ஆட்டைப் பார்த்து உனக் கென்ன தெரியும்? கழுதைக்குத் தெரியுமா கர்ப்பூரவாசனை. அதைப் போலப் புகழின் பெருமை உனக்கு விளங்காது. உனது வாழ்வு சிறந்தது என்று நீ நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய். எவ்வளவு

காலத்திற்கு இப்படி இருக்கப் போகிறாய்? உன்னைக் கொன்று தின்பதற்காகத்தான் உன்னைக் கொடுக்க வைத்திருக்கிறார்கள், என்பது உனக்குத் தெரியவில்லை. இறப்பு எல்லோருக்கும் தான் வருகிறது. நீ இறந்தால் உன்னைப்பற்றி நினைப்பவர்களே கிடையாது. ஆனால் யுத்தகளத்தில் நான் இறந்தால் அப்படியல்ல. என்னைப்பற்றிப் பலர் பேசுவார்கள். என் வீர

தீரங்களைப் புகழ்வார்கள். சரித்திர ஏட்டிலே கூட நான் இடம் பெற்று விடுவேன்” என்று பெருமையுடன் கூறியது குதிரை.

குதிரையின் உரையைக் கேட்ட ஆடு மௌனமாகத் தன் தலையை அசைத்து

8. தந்திரம் பலித்தது!

வயலூருக்கு அருகே ஒரு காடு இருந்தது. அக் காட்டில் அநேக நரிகள் வசித்து வந்தன. அவை அக்காடு முழுவதும் நிம்மதியாக உலாவித் திரிந்தன. ஒரு நாள் திடீரென்று எங்கிருந்தோ குரங்குப் படையொன்று அந்தக் காட்டினுள் புகுந்தது. அவை மரங்களில் ஏறிப் பாய்ந்து அட்டகாசம் செய்யத் தொடங்கின. மரங்களில் உள்ள பழங்களை யெல்லாம் சேதப்படுத்தின. நரிப் பொந்துகளுக்குள் கைகளைவிட்டு நரிக்குட்டிகளையும் தூக்கிச் சென்றன. நாளுக்குநாள் இந்தக் குரங்குகளின் அட்டகாசம்

விடைகூறியது. குதிரை கம்பீரமாகக் களத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

வீரச்சாவே சாலச் சிறந்தது என்பதை அதன் வேகம் உணர்த்திற்று.

அதிகரித்த வண்ணம் இருந்தது. குரங்குப் படையின் கொட்டத்தை ஒடுக்க என்ன செய்யலாம் என்று நரிகள் எல்லாம் கூடி ஆலோசித்தன. தந்திரத்தாலேயே அவற்றை அழிக்க வேண்டுமென முடிவு செய்தன.

ஒரு நாள் நரிகளில் மிகவும் முதிர்ந்த நரி குரங்குக் கூட்டத் தலைவனான கிழட்டுக் குரங்கிடம் சென்றது. நரியின் வருகை கிழக்குரங்குக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. “நரியாரே! வாரும் வாரும். உம்மைக் காண மிக்க மிகிழ்வடைகிறேன்” என்று கூறியது

கிழக்குரங்கு. நரியும் “நண்பரே! இந்தக்காட்டில் வேறு துணையின்றி நீண்டகாலமாக வருந்திக் கொண்டிருந்தோம். தற்போது உங்கள் வருகை எங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது” என்றது. நரியின் சாதுரியமான பேச்சு குரங்குக்கு மேலும் மகிழ்வை அளித்தது. நரி கூறுவதை அது கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குரங்குக் கூட்டத்தை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் என்ற உறுதிகொண்ட நரி மேலும் கூறியது. “நண்பரே, இந்த அடர்ந்த காட்டில் பகல் வேளைகளில் சூரியன் நமக்கு ஒளியைத் தந்து உதவுகிறான். அதனால் நாம் அச்சமின்றி எங்கும் உலவுகிறோம். இரவு வேளைகளில் சந்திரன் வானத்திலிருந்து நமக்கு விளக்குப் போன்று வெளிச்சம் தந்து உதவினான். ஆனால் இன்று முதல் அவனது வெளிச்சம் நமக்குக் கிட்டாது. நாம் இரவில் வெளியே நடமாட முடியாது” என்றது.

நரி இப்படிச் சொன்னதும் குரங்கு ஏன்? என்று கேட்டது. அதற்கு நரி, “சந்திரன் வானத்திலிருந்து கிணற்றில் விழுந்து விட்டது. அதை நாம்

காப்பாற்றா விட்டால் இரவில் வெளிச்சமின்றி அவதியற நேரிடும்.” என்றது.

“அப்படியா சங்கதி! எப்படியும் சந்திரனை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும். கிணற்றில் இருந்து அதனைத் தூக்கிவிட வேண்டும். எந்தக் கிணற்றில் விழுந்து கிடக்கிறது? எனக்குக் காட்டு” என்று கேட்டது கிழக்குரங்கு.

“பக்கத்துக் கிராமத்திற்கு வாருங்கள் அங்குள்ள கிணற்றில் சந்திரன் விழுந்து கிடப்பதைக் காட்டுகிறேன்” என்றது நரி. நரியின் பேச்சை நம்பிய கிழக்குரங்கு தனது குரங்குக் கூட்டத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு அன்றிரவு நரியின் பின்னே சென்றது. காட்டைக்கடந்து பக்கத்தில் உள்ள சிறு கிராமத்திற்கு அவை வந்தன. அங்கு வயல் வெளியில் இருந்த ஒரு பெரிய கிணற்றின் படிகளின் மீது ஏறிய நரி, கிழக்குரங்கைக் கூப்பிட்டுக் கிணற்றுக்குள் காட்டியது.

அன்றையத்தினம் பூரணை நாள். சந்திரனின் வடிவம் கிணற்று நீரில் பெரிதாகத் தெரிந்தது. அதனைப் பார்த்த குரங்கு “நீ



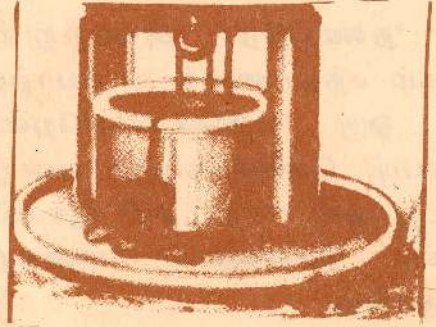
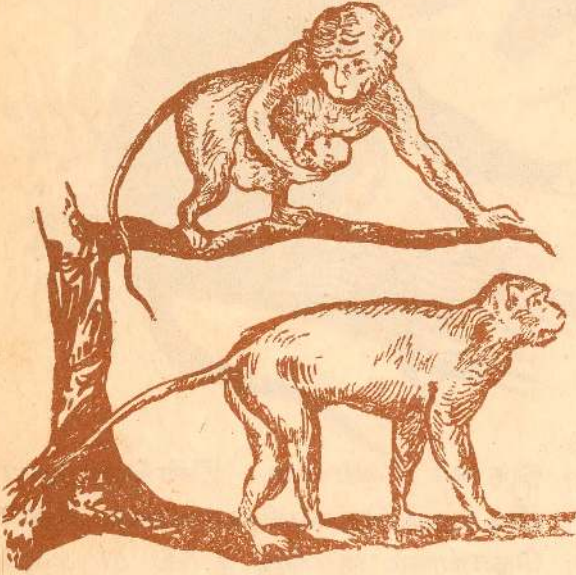
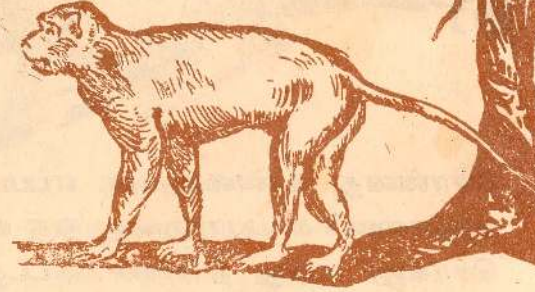
சொன்னது உண்மைதான். எப்படிச் சந்திரனைக் காப்பாற்றுவது. ஒரு வழி சொல்லு” என்று நரியைக் கேட்டது.

“நண்பரே! கிணற்றுள் கிடக்கும் சந்திரனைக் காப்பாற்ற நான் ஒரு வழிசொல்கிறேன். அதன்படி செய்வீர்களா? என்று கேட்டது நரி. “சரி, சரி சொல். நாங்கள் செய்வோம்” என்றது கிழக்குரங்கு.

“நண்பரே! உங்களுக்கு இறைவன் நீண்ட வால்களைப் படைத்திருக்கிறான். அவை சந்திரனைக் காப்பாற்றப் பயன்படும். கிணற்றின் பக்கத்தில் நிற்கும் இந்த மரக்கிளையின் மீது நீங்கள் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றொரு வரைத் தொங்கச் சொல்லுங்கள். இப்படியே நீங்கள்

ஒருவர் வாலை இன்னொருவர் பிடித்துத் தொங்கினால் கடைசியில் தொங்கும் குரங்கு நீரில் மிதக்கும் சந்திரனைத் தூக்கி விடலாம். இது வெகு சுலபம்” . என்றது நரி.

“அருமையான யோசனை. அப்படியே செய்வோம்” என்றது கிழக்குரங்கு. கிணற்றின் பக்கத்தில் நின்ற மரத்தின் கிளை யொன்றில் தாவி ஏறியது கிழக்குரங்கு. அதன் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றொரு குரங்கு தொங்கியது. அதன் வாலைப் பற்றிக் கொண்டு மற்றொரு குரங்கு தொங்கியது.



அதன் வாலைப் பற்றிக் கொண்டு
மற்றொன்று. இப்படியே எல்லாக்
குரங்குகளும் ஒன்றின்கீழ் ஒன்றாகத்
தொங்கின.

நீரில் மிதக்கும் சந்திரனை
எடுத்துவிடுவோம் என்று அவை
எல்லாம் ஒரு மித்துத் தொங்கின.
கடைசிக் குரங்கு தண்ணீரில்
மிதக்கும் சந்திரனைத் தூக்கக்

கையைக் கொண்டு போகும்
வேளையில் திடீரென்று மரக்கிளை
'படா' ரென முறிந்தது. ஐயோ!
பாவம். அனைத்துக் குரங்குகளும்
கிணற்றினுள் விழுந்து மாண்டன.

“தந்திரம் பலித்தது.
நிம்மதி பிறந்தது.” என்று கூறிக்
கொண்டு நரி காட்டை நோக்கி
ஓட்டம் பிடித்தது.

9. நம்பிக்கையே பலம்

மதுராபுரி மன்னன் மதிவண்ணன் என்பவன் தன்மீது பகை கொண்ட நாடான அழகாபுரி மீது படையெடுக்க முடிவு செய்தான். தன் படைவீரர்களை ஒன்று திரட்டினான். எதிரிகளின் பாசறைகளைத் தேடி அழிக்கத் திட்டமிட்டான். ஆனால் எதிரி நாட்டுப் படைவீரர்களில் பத்தில் ஒரு பங்கினரே தன் படையில் உள்ளதை அவன் அவதானித்தான்.

தன் படைவீரர்கள் வலிமையும், திறமையும் மிக்கவர்கள். அவர்கள் சிறு தொகையினராக இருப்பினும் எதிரிகளை ஓட ஓட விரட்டியடிப்பார்கள், வெற்றி கொள்வார்கள் என்று அவன் நம்பினான். ஆனால் எதிரிகளின் படை பலத்தைக் கண்டு தன் வீரர்கள் அஞ்சினால் என்ன செய்வது? என்றும் அவன் சிந்தித்தான். தன் வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த விரும்பினான்.

போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் மாலை தன் வீரர்களை அழைத்தான். அவர்களை நோக்கி

“எதிரிகளின் படைப்பலமோ நம்மை விடப் பன்மடங்கு அதிகமாயிருக்கலாம். ஆனால் அதைக் கண்டு நாம் சோர்ந்து விடக்கூடாது. முயற்சி மட்டுமே நம்முடையது. வெற்றி தோல்வியை உறுதி செய்வது நமது முயற்சியையும், இறைவனது அருளையும் பொறுத்தது. நமது திட்டத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்ப்பதற்கு இதோ இந்த நாணயத்தைச் சுண்டி விடுகிறேன். இதில் தலை விழுந்தால் நமக்கு வெற்றி. மறுபக்கம் விழுந்தால் எதிரிக்கு வெற்றி” என்று கூறினான். நாணயத்தைக் கையில் எடுத்து மேலே உயர்த்திச் சுண்டி எறிந்தான்.

எந்தப்பக்கம் விழுகிறது என்பதை அறியப் படைத் தளபதிகள் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். அந்த நாணயத்தின் தலைப்பகுதி தெரியும் படியாக விழுந்தது. அதைப் பார்த்த வீரர்கள் அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள். நாளை நமதே! வெற்றியும் நமதே என்று குரலெழுப்பினர்.

பத்துநாள் போரின் பின்னர் மதுராபுரி மன்னனின் படை எதிரிப்படையினை வெற்றி கொண்டு அழகாபுரியைக் கைப்பற்றியது. எதிர்பார்த்தபடியே அனைத்தும் நடந்தன. வெற்றிப் பெரு மிதத்துடன் மன்னனிடம் வந்த படைத்தலைவன் “விதி வலிது. விதிவலியால் நாம் வென்று விட்டோம்” என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட மன்னன் புன்னகை புரிந்தான். “இந்த வெற்றி விதியால் விளைந்தது அல்ல. நம் மதிவலியால், நம்பிக்கையால் விளைந்தது. இதோ! இந்த நாணயத்தைப்பார்.” என்று

தன்னிடமிருந்த நாணயத்தைப் படைத்தலைவனிடம் கொடுத்தான்.

ஆவலோடு அதனை வாங்கிப் பார்த்த படைத்தலைவன் பெரும் வியப்படைந்தான். அதன் இரு பக்கமும் தலைச்சின்னமே காணப்பட்டது.

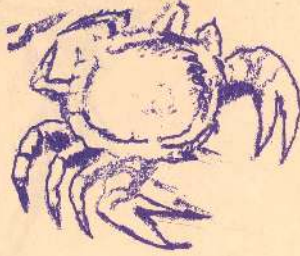
“வெற்றிபெறுவோம் என்ற உறுதியுடன் நாம் போருக்குப் போனோம். நமது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. வெற்றி பெற்றோம். நம்பிக்கையே பலம் என்பதை உறுதிப்படுத்தி விட்டோம்” என்றான் அரசன்.

10. கொக்கும் நண்டும்

ஒரு குளக் கரையில் கிழட்டுக் கொக்கு ஒன்று இருந்தது. அதற்கு நல்ல பசி. தள்ளாத வயதில் கஷ்டம் எதுவுமின்றி நிறைய மீன்களைத் தின்பதற்கு அது ஆசைப்பட்டது. இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டு தண்ணீருக்கு அருகே சென்றது. கவலையுடன் குளத்து நீரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. குளத்தில் உள்ள மீன்கள் பல அதன் அருகே வந்தன.

ஆனால் கொக்கு ஒன்றையும் கொத்தித் தின்னாமல் ஏதோ கவலையுடன் இருப்பது போலப் பாசாங்கு செய்தது.

குளத்தில் உள்ள நண்டு ஒன்று இதை அவதானித்தது. அது கொக்கைப் பார்த்து “மீன்களைப் பிடித்துத் தின்னாமல் ஏன் இன்று கவலையுடன் இருக்கிறீர்? என்று கேட்டது. அதற்குக் கொக்கு “நான் என்ன சொல்வேன்? மீன்களைத்



தின்று தின்று அலுத்துவிட்டேன்.
இதுநாள்வரை தின்றது போதும்.
இனிமேல் மீன்களுக்குத் தீங்கு செய்ய
மாட்டேன். மீன்களைப் பிடித்துத்
திற்பதில்லை என்று தீர்மானித்து
விட்டேன் ” என்றது .
“அப்படியானால் ஏன் கவலையுடன்
இருக்கிறீர்கள்” என்று நண்டு
மீண்டும் கேட்டது.

“எல்லாம் இந்த மீன்களைப்
பற்றித்தான் . இவற்றுக்கு
வரப்போகும் ஆபத்தை நினைத்து
நினைத்து என்மனம் வருந்துகிறது”
என்றது கொக்கு.

கொக்கின் சொல்லைக்
கேட்டதும் நண்டுக்கு ஏக்கம் பிடித்து
விட்டது. “என்ன ஆபத்து வரப்
போகிறது”? என்று கேட்டது.

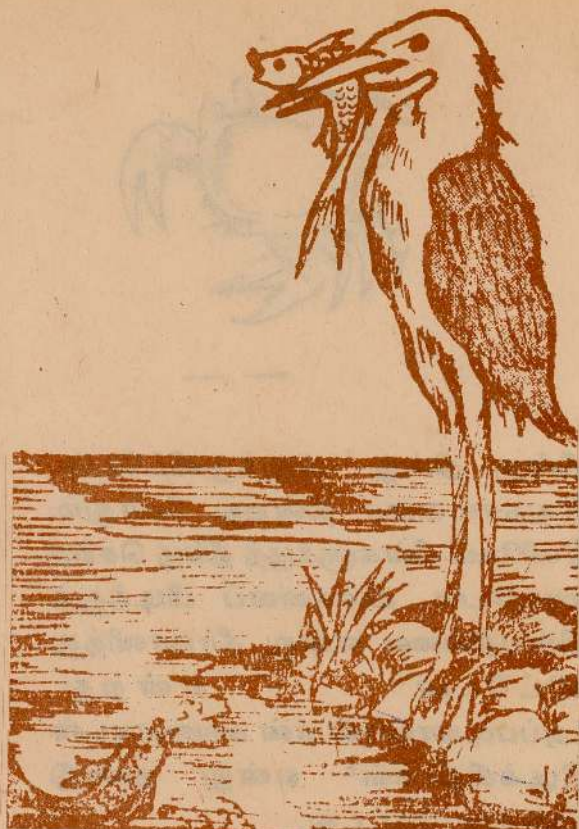
காலையில் இந்தக் குளக்
கரைக்குச் சில மீனவர்கள்
வந்தார்கள். அவர்கள் பேசிக்
கொண்டது என்காதில் கேட்டது.
“இந்தக் குளத்தில் அதிகம் மீன்கள்
உள்ளன. இவற்றைப் பிடித்து
விறரால் அதிக பணம் நமக்குக்
கிடைக்கும். ஒரு நாளைக்கு
வலைகளுடன் வருவோம்” என்று
அவர்கள் கூறிச் சென்றார்கள்
என்றது கொக்கு.

அப்படியானால் இவை
தப்புதற்கு என்ன வழி செய்யலாம்?
என்று நண்டு கொக்கைக் கேட்டது.
“அதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது.
எல்லா மீன்களும் அதற்கு உடன்
பட்டால் நான் அவற்றைக்
காப்பாற்றுவேன்” என்றது கொக்கு.

“எப்படி?” என்று ஆவலோடு கேட்டது நண்டு.” அவசரப்படாதே. எப்படியாவது இந்தக் குளத்தில் உள்ள மீன்களை எல்லாம் என்னிடத்திற்குக் கூட்டிவா. நான் ஒவ்வொரு மீனாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய் வேறொரு குளத்தில் விட்டு விடுகிறேன்” என்றது கொக்கு.

கொக்கின் பேச்சை நம்பியது நண்டு. மீன்களிடம் சென்று கொக்கின் யோசனையைக் கூறியது. மீன்கள் எல்லாம் திகைத்தன. எப்படியாவது மீனவர்களிடமிருந்து தப்பிவிட வேண்டும் என்று எண்ணின. கொக்கின் யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டன. மீன்கள் எல்லாம் கரைக்கு வரத் தொடங்கின. கொக்கு தனது தந்திரம் பலித்து விட்டது என்று நினைத்து மகிழ்ந்தது. தினந்தோறும் ஒவ்வொரு மீனாகக் கொத்திக் கொண்டு போய்த் தூரத்தில் உள்ள கற்பாறை ஒன்றின் மீது வைத்துத் தன் அலகால் கொத்தித் தின்று மகிழ்ந்தது.

நாளடைவில் குளத்தில் உள்ள மீன்கள் எல்லாம் கொக்கின் வயிற்றினுள் சென்றன. நண்டுதான்



மீதியாக இருந்தது. அதனையும் தின்பதற்குக் கொக்கு ஆசை கொண்டது. நண்டையும் தூக்கிச் சென்று விடுவதாகக் கூறியது. நண்டும் அதற்கு உடன்பட்டது. எப்படித் தூக்கிப்போவது என்று கொக்கு யோசித்தது. “நான் உமது கழுத்தை எனது கால்களால் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்கிறேன். என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்” என்று நண்டு கூறியது. அப்படியே கொக்கும் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து சென்றது.

செல்லும் வழியில் நண்டு கற்பாறையை நன்கு பார்த்தது. பாறையின் மேல் மீன் முள்ளுகள் நிறைந்து கிடப்பதைக் கண்டது. கொக்கின் நிலையை நண்டு புரிந்து கொண்டது.

நல்ல பாடம் படிப்பிக்கிறேன் பார்" என்று நண்டு தனக்குள் கூறிக் கொண்டது. கற்பாறையின் பக்கத்தில் கொக்கு பறந்து கொண்டிருந்த வேளையில் நண்டு தன் முன்னங்கால்களால் அதன் கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்து நன்கு நெரித்தது. கொக்கு கீழே விழுந்து இறந்தது. நண்டு மெதுவாக ஊர்ந்து சென்று வேறொரு குளத்தில் புகுந்து கொண்டது.

குளத்தில் உள்ள மீன்களை எல்லாம் தின்று தீர்த்தது போதாது என்று, நம்மையும் தின்பதற்குக் கொக்குத் துணிந்து விட்டது. இதற்கு

11.

ஏமாந்த ஆடுகள்



பொதுவான தூவகம்
பாழும்பாணம்
செலுத்துகிறீர்கள்.

அது ஒரு பெரிய புல்வெளி. அங்கே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆடுகள் புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவ் ஆடுகளை மேய்ப்பவன் மதிய உணவிற்காக வீடு சென்றிருந்தான். அவ் வேளையில் தனது நாயை ஆடுகளுக்குக் காவலாக விட்டுச் சென்றிருந்தான்.

அந்த நாய் ஒரு பற்றை மறைவிற்படுத்திருந்தது. அப்பொழுது ஓநாய் ஒன்று பதுங்கிப் பதுங்கி அங்கே வந்தது. அதனை நாய் காணவில்லை. அந்த ஓநாய் முதிய ஆடு ஒன்றைச் சந்தித்தது.

‘பெரியவரே! வணக்கம். தலைமுறை தலைமுறையாக உங்களுக்கும் எங்கள் இனத்தவர்களுக்கும் இடையே பகைமை உணர்வு நிலவுகிறது. இது விரும்பத்தக்கது அல்ல.

இதனை நாம் மாற்றி அமைப்போம். பகைமையை மறப்போம். அண்ணன் தம்பியாக வாழ்வோம் என்று எங்கள் இனத்தவர்கள் முடிவு செய்துள்ளார்கள். அந்த முடிவை உங்களுக்கு அறிவிக்கவே வந்தேன்’ என்று மிகவும் பணிவாக எடுத்துக் கூறியது.

இதைக் கேட்ட முதிய ஆடு பெரிதும் மகிழ்ந்தது. ஓநாய்களுடன் நட்புக் கொண்டால் பயம் இல்லை. காடெங்கும் உலாவலாம் என்று நினைத்தது. மற்றைய ஆடுகளுடன் கலந்து ஆலோசித்தது. எல்லா ஆடுகளும் ஓநாயின் வார்த்தையை நம்பி நட்புக் கொள்ள இணங்கின. முதிய ஆடு தங்கள் இணக்கத்தைத் தெரிவித்தது.

சூழ்ச்சி மிக்க ஓநாய்
மேலும் இனிமையாகப்
பேசியது. “பெரியவரே! மிக்க
மகிழ்ச்சி. உங்களுக்கும்
எங்களுக்கும் இடையே உறவு
நிலைக்க உங்கள் பாது
காவலனான நாய் பெரும்
இடையூறாகவே இருக்கும்.
எனவே நீங்கள் யாவரும்
ஒன்று சேர்ந்து அந்த நாயை
இடித்து விரட்டிவிடுங்கள்”
என்று புத்தி கூறியது ஓநாய்.

ஓநாயின் சூழ்ச்சியை
உணராத ஆடுகள் தங்கள்

காவலனான நாயுடன்
மோதின. அதனை ஓட ஓடத்
துரத்திவிட்டன.

சிறிது வேளையில்
ஓநாய்கள் கூட்டமாக
ஓடிவந்தன. அவை
ஆடுகளின் மீது பாய்ந்து
அவற்றைக் கொன்றுதின்றன.
“எதிரிகள் உறவாட
வருகிறார்கள் என்பதற்காக
நமது பாதுகாவலர்களை
நாம் இழக்கக் கூடாது.”
“எப்பொழுதும் விழிப்பாய்
இருத்தல் வேண்டும்.”

12. வீரத்தின் வெற்றி

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்
நாடு சேரநாடு, சோழ நாடு,
பாண்டியநாடு என மூன்று பெரும்
பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது.
சோழநாடு சேரநாட்டையடுத்து
அதன் கிழக்கு எல்லையாக
இருந்தது. சேர நாட்டை ஆட்சி
செய்த மன்னர்களுள் சேரமான்

கணைக்கால் இரும்பொறை
என்பவனும் ஒருவன். அவன் சிறந்த
வீரன். தன்மானம் மிக்கவன்.
மாற்றாருக்கு மண்டியிட்டு
வாழ்வதை அடியோடு
வெறுத்தவன்.

சேரமான் கணைக்கால்
இரும்பொறை சேரநாட்டை

ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் கோச்செங்கணான் என்னும் சோழ அரசன் சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்தான். இவர்கள் இருவருக்கு மிடையே ஏதோ காரணத்தால் பகை உண்டாயிற்று. பெரும்போர் முண்டது. திருப்போர்ப்புறம் என்னும் இடத்தில் இப்போர் நடைபெற்றது.

போரின் இறுதியில் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை தோல்வியுற்றான். அவனைச் சோழப் படைவீரர் சங்கிலியாற் கட்டி இழுத்துச் சென்றனர். அவனை அவமதித்தார்கள். கைகளிலும் கால்களிலும் விலங்கு பூட்டினார்கள். “குடவாயிற் கோட்டம்” என்னும் சிறைக் கூடத்திற் சிறையிட்டார்கள்.

சிறையில் அடைக்கப்பட்ட சேரமான் உணவின்றி வருந்தினான். அவனுக்குக் கடும் நீர் விடாய் உண்டாயிற்று. பருகத் தண்ணீரின்றித் தவித்தான். நீர் விடாய் பொறுக்க முடியாது காவலுக்கு நின்ற சோழ வீரர்களிடம் நீர்தருமாறு கேட்டான். அவன் கேட்ட விதம் சோழ வீரர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்களுக்குக் கட்டளை இடுவது

போன்றிருந்தது. அதனால் அவனுக்கு ஒருவரும் நீர் கொடுக்கவில்லை. சில மணி நேரத்தின் பின் காவலன் ஒருவன் மனம் இரங்கி ஒரு கிண்ணத்திலே சிறிது நீர் கொடுத்தான்.

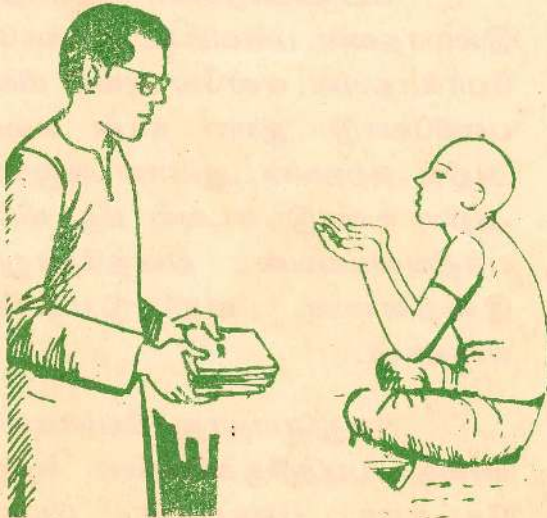
நீர்க் கிண்ணத்தைக் கையில் வாங்கியதும் சேரமான் மனதில் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது. நான் யார்? நான் ஓர் அரசன் அல்லவா? அரசருக்கு அணிகலம் வீரம் அல்லவா? அந்த வீரம் என்னிடம் இல்லையா? போரிலே யான் தோற்றிருக்கலாம். ஆனால் எனது வீரம் குறைந்ததல்ல. மாற்றானுக்குப் பயந்து ஓடவில்லை. எதிர் எதிரே நின்று போரிட்டேன். இருவர் போரிடும் போது ஒருவர் வெல்வதும் மற்றவர் தோற்பதும் உலக இயற்கை. போரிற் புறமுதுகு காட்டாது நோர் நின்று போரிடுபவன் வீரன். யானும் அப்படியே போரிட்டேன். ஆனால்.....!

அரச குலத்திலே குழந்தை ஒன்று இறந்தபின் பிறந்தாலும் அதனைப் புதைக்கு முன் வாளினாற் பிளந்த பின்னரே புதைப்பர். அரசர்கள் தமது வீரத்தை ஒரு போதும் இழக்கவில்லை என்பதனையே இது

காட்டுகிறது. கவரிமான் தனது மயிரில் ஒன்றை இழக்க நேரிடும் உயிர் வாழாது. அரசர்களும் அவ் விதமே மானத்தை இழக்கநேரின் தம் உயிரைவிடுவர். நான் இப்போது என்ன செய்கிறேன்? பகைவன் தந்த நீரைப் பருகி என் விடாயைப் போக்க நினைக்கின்றேன். கேவலம்! கேவலம்!! மானமிழந்து மாற்றான் தந்த நீரைப் பருகினால் நான் வீரன் எனப்படுவேனா? என்னை அரச குலத்தவன் என்று கூறமுடியுமா? இல்லை! இல்லை!! இல்லவே இல்லை!!! நான் இந்த நீரைப் பருகுதல் கூடாது. இவ்வாறு அவன் மனம் கூறிற்று.

மறுகணம், நீர்க் கிண்ணம் கீழே விழுந்தது. தண்ணீர் சிந்திற்று. அதே வேளை சேரமானின் முகம் மலர்ந்து பொலிந்தது. சிறிது நேரத்தில் நீர் விடாயின் கொடுமையால் அவன் உயிர் பிரிந்தது. அவன் முகம் ஒப்பற்ற செயலைப் புரிந்தமையால் உண்டாகும் பொலிவுடன் விளங்கிற்று. மானத்தின் வெற்றி மட்டுமல்ல வீரத்தின் வெற்றி இதுவென அவன் முகம் கூறாமற் கூறிற்று.

13. பயனுள்ள கல்வி



மகிழூரில் பண்டிதர் சுந்தரராசனார் என்னும் அறிஞர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சமய சாத்திரங்கள் எல்லாம் நன்கு கற்றவர். படித்தோர் மத்தியில் பெரும் புகழ்பெற்றவர். புராணங்கள், இதிகாசங்கள் எல்லாம் அவருக்கு மனப்பாடம். மிக்க திறமையாகப் பேசுவார். இதன் காரணமாக அறிஞர்கள் பலர்

அவரைப் பல இடங்களுக்கும் பேசுதற்கு அழைப்பார்கள். ஊர் மக்கள் எல்லாம் அவரது அறிவுத் திறனைக் கண்டு அதிசயிப்பது முண்டு. தன் அறிவில் அவருக்கு அளவிற்கு மீறிய செருக்கும் இருந்தது.

ஒரு நாள் வயலூரில் உள்ள ஆலயம் ஒன்றில் பேசுதற்குச் சுந்தரனாரை அழைத்திருந்தார்கள். அங்கு செல்வதற்கு அவரும் விரும்பினார். மகிழூரில் இருந்து வயலூர் செல்லும் பாதையில் ஆறு ஒன்று உண்டு. அந்த ஆற்றைக் கடந்தே வயலூரைச் சென்றடைய முடியும். ஆற்றைக் கடப்பதற்காகப் பண்டிதர் படகுத் துறையை வந்து சேர்ந்தார். படகுக்காரன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டார். அவன் படகுக் கூலியாகப் பத்து ரூபா தரும்படி கேட்டான். பண்டிதரும் சம்மதித்துப் படகில் ஏறிக் கொண்டார்.

படகில் படகோட்டியுடன் பண்டிதர் மட்டுமே பயணம் செய்தார். சிறிய படகில் பயணம் செய்வது பண்டிதருக்குப் பயத்தை விளைத்தது. என்றாலும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார். பயத்தைப் போக்கப் படகுக்காரனுடன்

உரையாடத் தொடங்கினார். தான் மிகவும் படித்தவர் என்பதையும், பல்வேறு சாத்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த பண்டிதர் என்பதையும் படகுக்காரனுக்குக் கூற விரும்பினார். எனவே படகுக்காரனைப் பார்த்து “மகனே! வாழ்நாள் முழுவதும் கற்க வேண்டும். எவ்வளவு சாத்திரங்களைக் கற்கமுடியுமோ அவை அத்தனையையும் கற்கவேண்டும். அது தான் நமது குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்” என்றார்.

பின்னர் அவனைப்பார்த்து “நீ என்னென்ன சாத்திரங்களைக் கற்றிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

படகுக்காரனோ படிப்பறிவு இல்லாதவன். பள்ளிக்கூடப் பக்கமே போகாதவன். எனவே அவன் மிக்க பணிவோடு “ஐயா! நான் கல்வி அறிவு அற்றவன். ஆனால் அனுபவ அறிவு உண்டு. கடவுள் மீது மிக்க பக்தியுடையவன். தினந்தோறும் இறைவனை வழிபடுபவன்” என்றான்.

“அதுபோதாது, வேதங்களை யாவது படித்திருக்கிறாயா? என்று கேட்டார் பண்டிதர். படகுக்

காரனுக்குப் பண்டிதரின் கேள்வி திகைப்பை அளித்தது. “அப்படி ஒரு பெயரைக் கூட நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை ஐயா!” என்றான் படகுக்காரன்.

“அப்படியானால் உன் வாழ்நாளில் காற்பங்கை வீணடித்து விட்டாய். நான் வேத சாத்திரங்களைக் கற்றுத் தேரப் பத்து வருடங்கள் ஆயின. இன்று என்னைப் போல் வேத விற்பன்னர் வேறு எவருமே இல்லை.” சரி போகட்டும். வேதங்களையாவது படிக்காது விட்டாய். பகவத்கீதையை யாவது படித்திருக்கிறாயா?” என்று வினவினார் பண்டிதர். படகுக் காரனுக்குப் பகவத்கீதையைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாது. அவன் மிக்க வெட்கத்துடன் “ஐயா! கீதையைப் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது” என்றான். அவனது பதிலைக் கேட்ட பண்டிதர் பலமாகச் சிரித்தார். “உன் வாழ்க்கையில் அரைவாசிக் காலத்தை வீணடித்து விட்டாய்” என்றார்.

படகு ஆற்றின் நடுப்பகுதியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. அலைகளின் உந்துதலால் படகு ஆட்டம் கொடுக்கத் தொடங்கியது. என்றாலும் பண்டிதர் தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டே இருந்தார்.

அவர் படகுக்காரனைப் பார்த்து “சரிசரி, போனது போகட்டும். இராமாயணம், மகாபாரதம் இவற்றையாவது படித்திருக்கிறாயா?” என்றுகேட்டார். படகுக்காரன் பதிலே பேசவில்லை. வெட்கத்தால் தலை குனிந்து கொண்டான்.

“மகனே! உனக்காக நான் மிக்க வருத்தப்படுகிறேன். உன் வாழ்க்கையில் முக்கால் பகுதியை வீணடித்து விட்டாய். எஞ்சியுள்ள கால் பகுதிக் காலத்திலாவது ஏதாவது நல்ல விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்” என்றார். அவர் கூறுவதைக் கேட்ட படகுக்காரன் மிக்க கவலையுடன் காணப் பட்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றது. வானம் இருண்டது. புயற்காற்றுடன் பெரு மழையும் வந்தது. காற்றின் வேகத்தால் படகு கவிழ்ந்து விடும்போல் ஆடியது. படகுக்காரன் பண்டிதரை நோக்கி “ஐயா! நிலைமை மோசமாகி விட்டது. இந்தப் படகிலிருந்து நாம் வெளியேறி விடவேண்டும். உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியும் அல்லவா?” என்று கேட்டான்.

அவனது கேள்வி பண்டிதருக்குப் பெரும்

அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. உடல் நடுங்கியது. “இல்லை. என்னால் சிறிது தூரம் கூட நீந்தமுடியாது. என் வாழ்நாளில் நீச்சல் கற்றுக் கொள்ள எனக்கு நேரமே இருக்கவில்லை. தயவு செய்து எப்படியாவது என்னைக் காப்பாற்றி விடு” என்றார்.

அதற்குப் படகுக்காரன் “ஐயா! என்னால் உங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. உங்களை நீங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். என் வாழ்வில் முக்கால் பகுதியை வீணடித்து விட்டேன் என்பது உண்மைதான். ஆனால் எனக்கு நீந்த மட்டும் தெரியும். நான் கற்ற நீச்சல் இப்போது என் உயிரைக்

காப்பாற்றும். உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியாது என்பது குறித்து நான் மிக்க வருத்தப்படுகிறேன். உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையுமே வீணடித்து விட்டீர்களே!” என்றான். சற்று நேரத்தில் படகு ஆற்றில் முழுகியது படகுக்காரன் ஆற்றில் பாய்ந்து நீந்திக் கரைசேர்ந்தான். பண்டிதரோ ஆற்றுநீரில் முழுகி இறந்தார்.

வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவதுதான் உண்மையான கல்வி. கர்வம் கொள்வது கற்றோர்க்கு அழகல்ல. உண்மையான கல்வி என்றும் பணிவினையே தோற்றுவிக்கும்.

14. விறகு வெட்டியும் தேவதூதனும்

தயாளன் ஒரு ஏழை. அவன் விறகு வெட்டிச் சீவித்து வந்தான். அவன் இறைவனிடத்தில் மிகுந்த பற்று உள்ளவன். விறகு வெட்டப் போகும் போதெல்லாம் இறைவனை வணங்கிவிட்டே செல்வான்.

ஒருநாள் தயாளன் விறகு வெட்டுதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றான். ஆற்றங்கரையில் நின்ற

ஒரு மரத்தைக் கோடரியால் தறித்தான். மரத்தைத் தறிக்கும் போது அவனது கையில் இருந்த கோடரி தவறி ஆற்றுக்குள் விழுந்து விட்டது. ஆறு மிகவும் ஆழமாய் இருந்த படியால் தண்ணீருக்குள் இறங்கி அவனால் கோடரியை எடுக்க முடியவில்லை. “ஆ! ஆண்டவரே, என் கோடரி ஆற்றினுள் விழுந்து விட்டதே,



என்னிடத்தில் வேறு கோடரியும் இல்லையே! இனி யாது செய்வேன்” என்று ஆற்றங் கரையிலிருந்து அழுதான்.

அவனது அழகுரலைக் கேட்ட இறைவன் அவன் மீது இரக்கம் கொண்டார். தேவதூதனாக அவன் முன் தோன்றினார். “ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

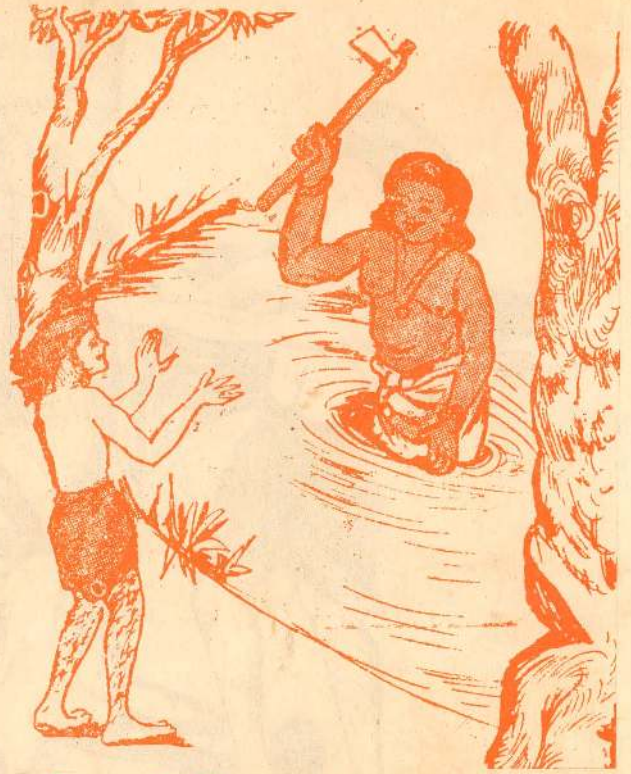
“எனது கோடரி ஆற்றுக்குள் விழுந்து விட்டது. அது இல்லாவிடில் எனக்குப் பிழைப்பே இல்லை” என்று தயாளன் தேவதூதனிடம் கூறினான். உடனே தேவதூதன் அந்த ஆற்றினுள் முழ்கி ஒரு தங்கக் கோடரியோடு வெளியே வந்தான். “இது உனது கோடரியா?” என்று கேட்டான். விறகு வெட்டி இல்லை என்றான். தேவதூதன் மீண்டும் நீருள் முழ்கி ஒரு வெள்ளிக் கோடரியை எடுத்து

வந்தான். “இதுவா உனது கோடரி?” என்று கேட்டான். விறகு வெட்டி இல்லை என்றான்.

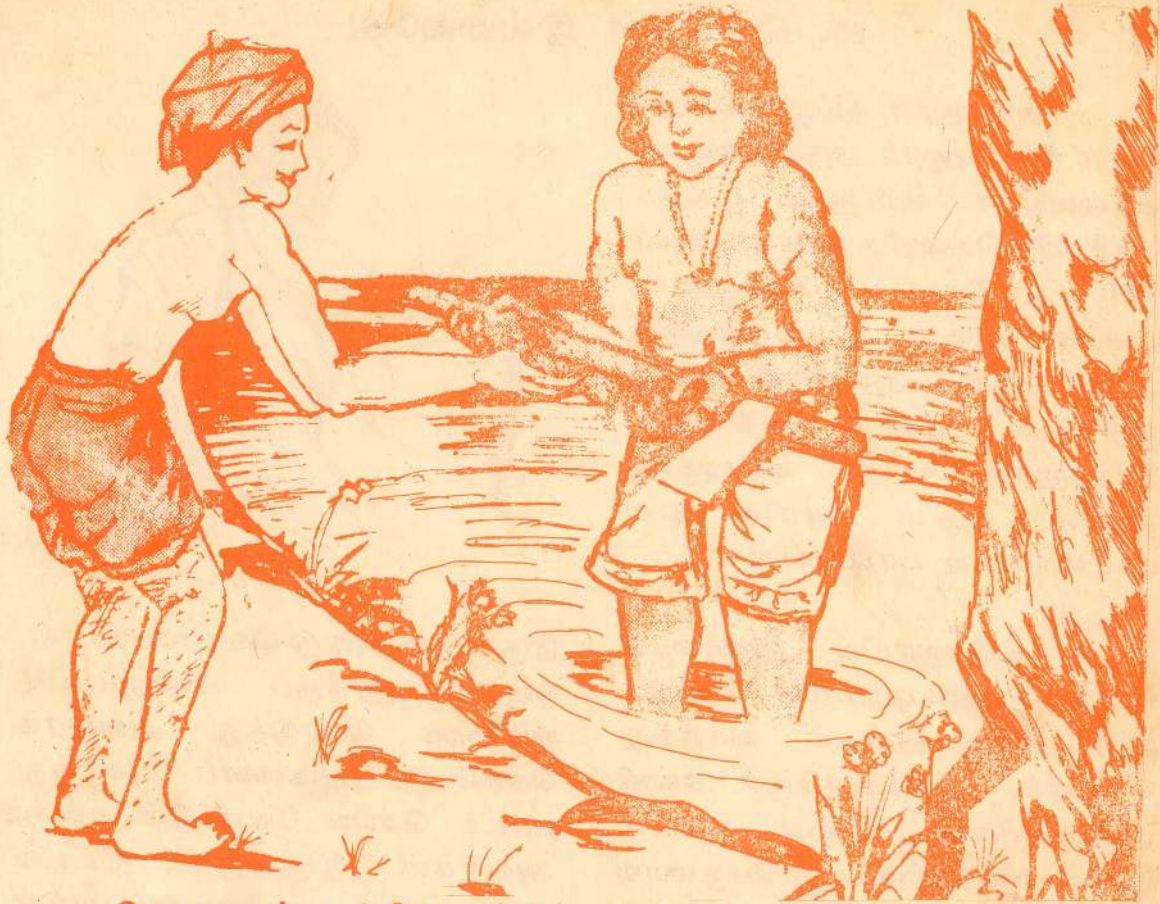
தேவதாதன் முன்றாவது முறையும் நீருள் முழுகி இரும்புக் கோடரி ஒன்றை எடுத்து வந்தான். “இதுவா உனது கோடரி” என்று கேட்டான். “ஆம். இதுதான் எனது கோடரி” என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறிய விறகுவெட்டி தனது இருகைகளாலும் அதை வாங்கிக் கொண்டான்.

விறகுவெட்டியின் நேர்மையைக் கண்ட தேவதாதன் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான். விறகு வெட்டியைப் பார்த்து “நீ உண்மையாக நடந்து கொண்ட படியால் உனது இரும்புக் கோடரியோடு, இந்தத் தங்கக் கோடரியையும், வெள்ளிக் கோடரியையும் உனக்குப் பரிசாகத் தருகிறேன். எடுத்துக் கொள்” என்று கூறி ஆற்று நீருள் முழுகிமறைந்தான்.

தயாளன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் முன்று கோடரிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினான். காட்டில் நடந்த சம்பவத்தை தன் அயலில் உள்ளவர்களிடம் கூறினான். இதைக் கேள்வியுற்ற பேராசைக்காரன் ஒருவன் தானும் காட்டிற்குச் சென்றான். விறகு வெட்டியின்



கோடரி நீருள் விழுந்த இடத்தில் தனது கோடரியைப் போட்டான். “ஐயோ! என் கோடரி ஆற்றில் விழுந்துவிட்டதே. யான் என்ன செய்வேன்” என்று கரையில் இருந்து அழுதான். அவனது அழுகரல் கேட்டதும் தேவதாதன் அங்கே தோன்றினான். “ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டான். “என் கோடரி ஆற்று நீருள் விழுந்து விட்டது. எனக்கு அது கிடைக்கா விட்டால் பிழைப்புக்கு வழியே இல்லை.” என்று கூறினான் பேராசைக்காரன்.



தேவதூதன் ஆற்றில் முழுகி ஒரு தங்கக் கோடரியோடு வெளியே வந்தான். அதைப்பார்த்ததும் பேராசைக்காரன் மனம் மகிழ்ந்தான். “ஆமாம்! இது தான் எனது கோடரி என்று கூறிக் கொண்டு இருக்கையையும் நீட்டி அதை வாங்கப் போனான்.

உடனே தேவதூதன் “அவனைப் பார்த்து பேராசைக்

காரனே! என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? உன் உள்ளத்தையே அறியக் கூடிய உன் தெய்வத்தையா ஏமாற்ற நினைத்தாய். நில்லாதே. ‘ஒடிப்போ, உன் கோடரியைக்கூட உனக்குக் கொடுக்க மாட்டேன்.’ என்று கூறி மறைந்தான்.

பேராசைக்காரன் பெரும் துயர் கொண்டான். வெறுங்கையோடு வீடு திரும்பினான்.

15. பொருள் இல்லையே!

அரியலூர் தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒரு சிற்றூர். அந்த ஊருக்கு ஔவையார் என்னும் புலவர் ஒருநாள் சென்றிருந்தார். அவர் கவி பாடுவதில் வல்லவர். மன்னர்களும் மக்களும் புலவர்களும் அவரைத் தமிழ் முதாட்டி என்று மதித்துப் போற்றுவர். அவர் மக்களுக்கு அறிவு தரும் அரிய பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.



அரியலூரில் ஆளுடைய பிள்ளை, ஆண்டியப்பன் என்னும் இரு செல்வந்தர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குக் கல்வி அறிவு மிகவும் குறைவு. ஆனால் ஏராளமான காணிகளும் பெருமளவு பணமும் வைத்திருந்தார்கள். அந்த ஊரிலேயே அவர்கள்தான் பெரும் பணக்காரர்கள். இதனால் கற்றவர்களை அவர்கள் மதிப்பதில்லை. பணத்தைக் கொண்டு எதையும் பெறலாம் என்ற திமிருடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஔவையார் அரியலூரில் மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தெரு வீதி வழியாகக் சென்று கொண்டிருந்தார். அவர் செல்வதை அந்தச் செல்வந்தர்கள்

இருவரும் கண்டு கொண்டார்கள். ஔவையாருக்குப் பணமுடிப்பு ஒன்றைக் கொடுத்து அவரைக் கொண்டு தங்களைப் புகழ்ந்து பாடச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் இருவரும் திட்டம் போட்டனர். பணத்திற்காகப் பாடும் புலவரல்ல ஔவையார். இதனை அந்த முடர்கள் அறியவில்லை.

ஔவையார் சென்ற வீதியின் எதிரே அவர்கள் இருவரும் வந்தனர். "அம்மையே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக! தங்களைக் காண வேண்டும். தங்கள் வாயால் எங்களைப்பற்றி ஒரு பாடலேனும் கேட்கவேண்டும் என்று ஆவலோடு காத்திருந்தோம். இன்று



அப் பொன் னான வேளை கிட்டியுள்ளது. எங்கள் ஆவலை நிறைவேற்றுங்கள்." என்றனர்.

தொரியாதவர்கள் இந்த ஊரிலேயே இல்லை. எங்களைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள் அம்மையே! என்றார்.

இவர்களது பேச்சு ஒளவையாருக்கு வெறுப்பை ஊட்டிற்று. ஒரு கணம் யோசித்தார். மறுகணம் அவர்களைப் பார்த்து "நல்லது, உங்கள் பெயர்களைக் கூறுங்கள் என்றார். உடனே ஆளுடைய பிள்ளை "இவர் எனது நண்பர் ஆண்டியப்பன். இந்த ஊரிலேயே மிகப் பெரிய பணக்காரர். ஊரில் பாதி இவருடையது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். என் பெயர் ஆளுடையபிள்ளை. என்னைத்

ஒளவையார் புன் முறுவல் தோன்ற "இதோ பாடுகிறேன்பாடுவதற்குரிய பொருள் வேண்டுமல்லவா....அதைத்தான் யோசிக்கிறேன்" என்றார்.

"யோசனை எதற்கு அம்மையே! இதோ ஆயிரம் பொற்காசுகள் கொண்ட பண முடிப்புடன் வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் பாடிமுடித்ததும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்" என்றனர் இருவரும். ஒளவையார் மீண்டும் சிரித்தார்.

அவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் கூர் வேல் தாங்கிப் போர்க்களத்திலே நின்று யானையை எதிர்த்து வெற்றி கண்டதுண்டா? என்று வினவினார்.

"போர்க்களமா? அதை நாம் கண்ணாற் கண்டதே இல்லை" என்றனர் இருவரும்.

"போகட்டும். நல்ல பண்ணோடு இசைக்கும் மகர யாழின் இனிய ஒசையையாவது கேட்டு மகிழ்ந்ததுண்டா?" என்று கேட்டார் ஓளவையார். "ஓ! மகரயாழா? அதற்கெல்லாம் நமக்கு ஒய்வேது? ஒளிவேது? என்றனர் இருவரும்.

அட்டா! இசை கேளாத செவிகளா இவை? இசை நுகராத செவிகட்கு என் பாடல் இனிக்காதே! சரி, இருக்கட்டும். தம் ஏழ்மை நிலையை இனிய தமிழால் எடுத்துச் சொல்லும் புலவர்களுக்கு ஏதாவது பொருள் வழங்கி இருக்கிறீர்களா? என்று மேலும் கேட்டார் ஓளவையார்.

122307
ஓளவையாரின் வினாவுக்கு விடை கூற முடியாத அந்த முடர்கள் "அம்மையே! புலவர்கள் யாரும் எங்களைத்தேடி வருவதே இல்லை

நாங்கள் யாது செய்வோம்?" அப்படி அவர்கள் வந்தாலும் நாங்கள் கொடுக்கமாட்டோம். ஏனெனில் தன் வீடு வாசல், தனது மனைவி, மக்கள் என்று ஒப்பாரிவைக்கும் புலவர்களுக்கு எங்களிடம் என்ன வேலை?" என்று கேட்டனர்.

ஓளவையார் உள்ளம் இரங்கினார். ஐயோ! தமிழுக்கு இரங்காத உள்ளமா இவர்களுக்கு என்று பதைபதைத்தார்.

கூர் வேல் பிடிக்காத கைகள். இன்னிசை நுகராத செவிகள். தீந்தமிழுக்கு இரங்காத உள்ளங்கள்.

இத்தகையவர்களைப்பற்றியா யான் பாடுவது? வலிமை இல்லை. இசைச்சுவை இல்லை, தமிழ்ச்சுவை இல்லை. இந்நிலையிலே இவர்களைப்பற்றிப் பாடலாமா? "அம்மையே! ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? எங்களிடம் பொருள் இருக்கிறது. உங்களிடம் புலமை இருக்கிறது. உங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பொருள் தருகிறோம். பாடுங்கள் அம்மா" என்று ஓளவையாரைக் கெஞ்சினார்கள்.

"பாட்டிற்கு நீங்கள் பொருள் தரலாம். பாடப்படுவதற்

சூரிய பொருள் அல்லவா எனக்கு வேண்டும். அது உங்களிடமிருந்து கிடைக்கவில்லையே” என்றார் ஓளவையார்.

“இதோ பொருள்! ஆயிரம் பொற்காசுகள்!! பாடியவுடன் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றனர் இருவரும். அவர்களது கூற்றைக் கேட்டு ஓளவையார் ஏளனமாகச் சிரித்தார். பொருள் இருக்கிறது. ஆனால் அது மற்றவர்களுக்குப் பயன்படுவதில்லையே. உங்களை நான் எப்படிப் பாடுவேன்?

யானைகள் மடியும் போர்க்களத்தை நீங்கள் கண்ணாற் கண்டதில்லை. கல்லும் மரமும் கூடக் கசிந்துருகும் இனிய யாழின் இசையின்பத்தை நீங்கள் நுகர்ந்த தில்லை. உழைப்பவர்களின்

புலம்பல்களுக்கும் இரங்கியதில்லை. தமிழ்ச்சுவை தெரியாது உங்களுக்கு. உணவின் சுவைதான் தெரியும். என்ன செய்வது? ஆனால் பொருள் இருக்கிறது. ஆம். நெடுந் தொலைவிலே உள்ள நீண்ட ஒரு மரத்தில் எவருக்கும் எட்டாத உச்சாணிக் கொப்பிலே நன்றாகப் பழுத்து இருக்கிறது ஒரு பழம். அதனால் யாருக்கு என்ன பயன்? அத்தகையதே உங்கள் பொருள்.

இப்படிக்கருத்தமைந்த ஒரு பாடலைப் பாடிய வண்ணம் ஓளவையார் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து சென்றார். ஆண்டியப்பனும் ஆளுடைய பிள்ளையும் அவர் பாடிய பாடலின் பொருள் புரியாது திகைத்து நின்றனர்.



வாசியுங்கள்! பாலர் நீதிக்கதைகள்.

பாலர் நீதிக்கதைகள்
வாழ்ப்பாணம்
நிதிக்கதைகள்

விற்பனையாகின்றன !

சின்னச் சின்னச் சிறுவர்கள்
சிரிக்கும் வண்ண முல்லைகள்
இனிது படித்து மகிழ்ந்திட
இன்றே வாங்குங்கள்.

கவிஞர். த. துரைசிங்கம்

எழுதியவை.

- ★ சிறுவர் கதைகள் (தொகுதி 1,2)
- ★ ஆடிப் பாடுவோம் (பாலர் பாடல்கள்)
- ★ பாலர் நீதிக் கதைகள்
- ★ பாப்பா பாட்டு
- ★ சிறுவர் கட்டுரைகள்
- ★ CHILDREN'S ESSAYS

Discarded
Nallur Branch Library

விற்பனையாளர் :

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

340, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு 11.

4, மருத்துவமனை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை : ரூபா **30/=**

